

møller, som have medført nogen Lempelse i denne Forpligtelse. De nugældende Regler indeholdes for Landetaten i to Rescripter af 1819 og 1842 og for Søetaten i to Rescripter af 1819 og 1843 og gaae ud paa, at Lieutenanter ere forpligtede til at paavise en aarlig Indtægt af 600 Rdl. foruden deres Gage, og at Ritmestere, Capitainer af 2den Klasse og Capitainlieutenanter vare forpligtede til at paavise en aarlig Indtægt af 400 Rdl. foruden deres Gage. Det, som nu er blevet bestemt ved den kongelige Resolution af 14de Mars d. A. for Hæren og 4de April d. A. for Søværnet, er, at enhver Forpligtelse til at paavise en Indtægt udenfor Sagen bortfalder for Capitainernes Vedkommende, og Summen er for Premierlieutenanter paa ældst Gage bestemt til 450 Rdl. Dette er vistnok ikke Alt, hvad Udvalget har ønsket, thi Forpligtelsen er i det Væsentlige tilbageholdt for de faste Lieutenanters Vedkommende, og Udvalget er ganske vist fremdeles af den Mening, at det hverken principielt seet er rigtigt, eller praktisk seet forstandigt, idet man ikke vil kunne sikkre sig imod en Omgaaen af disse Bestemmelser, der hører til Dagens Orden, men Udvalget har dog troet hellere at burde paastjønne den Smødefommen, som der er vist, end at forsøge paa at drive Sagen videre, da man for Diebliffet ikke antager at ville opnaae et Resultat, der er mere stemmende med Udvalgets Opfattelse. Udvalget maa altsaa ogsaa paa dette Punkt tilraade, at Sagen stilles i Berov. Slutteligen skal jeg kun bemærke, at Udvalget paastjønner det Heldige i, at der er kommet Bestemmelser frem, hvorved Forholdet er blevet ordnet med Hensyn til Secondlieutenanter og andre ikke faste Officerer, idet det for deres Vedkommende har stillet sig noget tvivlsomt — ialfald have de Paagældende selv fundet det tvivlsomt — om de overhovedet skulde have Tilladelse til Ægtekab, og om de vare forpligtede til at paavise nogen Indtægt. Det er derfor heldigt, at det fra Krigsministeriets Side er bestemt anerkjendt, at det overhovedet ikke er nødvendigt fra deres Side at paavise nogen Indtægt, og at det heller ikke er nødvendigt at indhente Tilladelse til at indgaae Ægtekab, medmindre de ere i Tjeneste. Dette

at Meddelelsen af en saadan Tilladelse er forbeholdt, forsaavidt de ere til Tjeneste, er jo Noget i og for sig rimeligt, saa meget mere, som der i det Væsentlige gjælder lignende Bestemmelser ogsaa for Menige i slige Tilfælde.

Da ikke Flere begjærede Ordet, gif man til Afstemning, hvorved

Udvalgets Indstilling:

„At den videre Behandling af det foreliggende Forslag stilles i Berov.“

vedtoges eenstemmig med 53 Stemmer.

Hermed var denne Sag afgjort.

Efter Dagsordenen gif man derpaa over til: Anden og sidste Behandling af Statsrevisorernes Betænkning over Statsregnskabet for Finantsaaret 1867 — 68,

efterat Thinget eenstemmig med 54 Stemmer havde givet sit Samtykke til, at Sagen maatte foretages, uagtet den i Forretningsordenen foreffrevne Frist siden den foregaaende Behandling endnu ikke var forløben.

(Første Behandling findes i Tidenden, Sp. 6876 ff.)

Intet Indringsforslag var stillet; Sagen i sin Heelhed sattes under Forhandling.

Berg: Jeg veed ikke, om den høitærede Formand tillader et Par Bemærkninger, som just ikke allernærmest høre til denne Behandling, nemlig med Hensyn til Statsrevisionens Betænkning overhovedet. Denne Betænkning skal forelægges Rigsdagen; men det forekommer mig, at dette ikke udelukker, at Rigsdagens Medlemmer kunde blive bekendte med Betænkningen strax, efterat den afgives, selv om Rigsdagen ikke er samlet. Nu er Stillingen denne — det har været saaledes og vil maaffee ogsaa blive saaledes fremdeles —, at vi igjennem de offentlige Blade skulle hente den første Beretning om en Betænkning, som efter min Opfattelse egentlig og væsentlig er Rigs-